

STUDENTEN WEEKBLAD

21e JAARGANG.
No. 7.

REDACTEUREN: W. H. MUNNICH, S. NOYON, W. J. G. PAARDEKOOPER,
MEJ. C. M. JELGERSMA, W. M. DE VRIES, H. L. DINGER.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
12 DEC. 1918.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIEN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS 1/4,— P. JAAR,
WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Wegens buitengewoon veel werk op de Zetterij was het onmogelijk de vorige week een S. W. te doen verschijnen.

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

Kort verslag, van 't geen ik deze week zag.
Societeit „Phoenix”. In memoriam Jacobus Johannes Beck.

D. V. S. V.

Toespraak der Presidente, Mej. E. C. Zeeman, bij gelegenheid van de Bestuursoverdracht.
Toespraak tot de leden, gehouden door de nieuwe Presidente, Mej. N. E. Nelemans.
Vergadering, door C. M. J. Bestuursamenstelling.

Bijlage.

Iets en Niets (Schets u. e. Studentenleven) door Louis Petitot.

Gedachten en gedichten.

Weerstand, door C. M. Cox en W. H. Kramer.
Aan den Heer H. L. Dinger, door C. P. M. Frijlinck.
Antwoord, II, door H. L. Dinger.
De revolutionnaire gedachte, door H. G. C. Cohen Stuart.
Revolutie, door P. Timmerman.
Oproep aan alle Studenten.
Belasting! door Loe.
Als 't Herfst is . . . , door Lk.

Vereenigingsleven.

Delftsche Studenten Natuurwetenschappelijke Vereeniging „Christiaan Huygens.”
Nederlandsche Christen-Studenten-Vereeniging.
Electrotechnische Vereeniging.
Aan de Studenten van Nederland.

Ontvangen boeken.

Technische Hoogeschool.

Aanvang colleges en oefeningen.
Mededeelingen.

Correspondentie.

Agenda.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

't Kort Verslag Van 't geen ik deze week zag.

Op 't Cabaret
Had ik vreeselijk pret,
En zal daarom daarmee beginnen.

Eerst was er zoo iets.
Van een Diës-speech
De acteurs waren al binnen.

Toen schoof 't gordijn
En toen zag je fijn,
De artiesten liggen in stoelen
Van Berckelpatent
Bleek 'heel content
De anderen trokken verlegen smoelen.

Toen was het schaap over de dam
En begon 't program
Dat duurde tot laat in de nacht.
Er werd zeer veel geschonken
De officieele tafel werd dronken,
Terwijl de Hooge Q naar nattigheid smacht.

't Duurt te lang om alles te bespreken,
Zoo goed heb ik ook niet gekeken.
Over 't algemeen was 't zeer fraai,
Soms was het eventjes saai.
Sommigen zogen hun rol uit hun duimpje,
Velen verdienden een pluimpje.

Zoo wil ik dan roemen,
En 't eerste noemen,
De man die zich een Chimpanse meende
Maar 't was ook niet gek
Dat zoo'n bek,
Zich goed voor apensmoel leende.

Dan werd er gezongen,
En heel gek gesprongen,
Max Divert en Billie Ritsie
Van Thiel was goed
Met z'n hooge hoed,
Maar Fransch zingen, deed ie beter toch nie!

Dan wil ik zakelijk vermelden
Rooyaards tusschen zijn U-boot hielden.
De ploerterijen aan de klets
Vond ik haast 't best.
De rest zet ik nu aan de kant
Oh Ja. In 't Bosch werd genever gebrand!

Velen kregen groene blaren,
Waar ze erg blij mee waren.

Nu wat ik zag
Den volgenden dag.
Geeft acht.
De eerewacht.
De menschen met hun witte vest
Deden werkelijk hun best,
't Was niet noodig, want de houten knollen,
Konden toch niet eens meer hollen,
Toen werd de Koningin gehuldigd en zoo waar,
Wat je doen moest stond op een programma klaar,
We hebben dan ook ons best gedaan
En huldigden allen heel spontaan.

Voor 't damesstrijkje op de Kroeg
Bleken we nog wat te vroeg.
Men heeft een aap met een Banjo willen leeren
Ons te amuseren,
We genoten van het gehuil
Gelukkig deden we een goede ruil.
Een heel lief zangeresje uit het zuiden,
Wist onze liefde ter dege te kruiden,
Toen kwam met groot misbaar,
Het stel blaaspoepers van de veld bij elkaar.
Mijn trommelvlies is bijna gescheurd,
Toen moest ik weg en weet niet meer wat er is gebeurd,
Alleen hoorde ik dat je de soldaten,
's Avonds vinden kon in alle hoeken en gaten.
Ze zaten op zolder en in de keuken benee,
Twee zelfs vonden we in de W.-C.

's Avonds in de Doele
Vreugdevolle smoelen,
Een zekere president
Bleek weer zeer content,
Je zag hem tot 't laatste uur
Dansen met veel liefdevuur,
Toen is iedereen naar bed toe gegaan,
En ik heb gelukkig m'n plicht weer gedaan.

SOCIETEIT „PHOENIX”.

IN MEMORIAM
JACOBUS JOHANNES BECK
bediende der Societeit Phoenix.

Donderdag den 5^{den} December vervulden wij den droevigen plicht Koos de laatste eer te bewijzen.

Acht en dertig jaren lang was hij trouw werkzaam op de Societeit Phoenix. Als kegeljongen begonnen is hij geleidelijk opgeklimmen tot zaalbediende en toen na vele jaren Koos te oud werd om het drukke werk in de benedenzalen vol te houden, deed hij nog steeds ijverig zijn plicht op de lees- en boven-eetzaal.

Als we zaten op de bibliotheek en belden om bediening, dan altijd was het de kleine goedge gestalte van Koos, die verscheen om ons het gevraagde te brengen. Hij bracht ons 's ochtends koffie, om 12 uur het „platje” en 's middags den thee. Koos was één geworden met de bibliotheek en slecht is het in te denken, dat we hem niet meer zullen zien in de stille zaal tusschen de hoge kasten met boeken. Zijn lange werktijd als bediende op de Societeit wordt zeer gewaardeerd en de zoo velen, die hem in de afgeleopen jaren gekend hebben, zullen Koos niet licht vergeten.

De Societeit is hem dankbaar voor zijn vele diensten en zijn trouwe plichtsvulling!

D. V. S. V.

TOESPRAAK der Presidente, Mej. E. C. ZEEMAN,
bij gelegenheid van de Bestuursoverdracht.

Een jaar is voorbij, een nieuw jaar is gekomen; één kleine wisseling in het eeuwig gebeuren, maar is niet voor ons menschenkinderen iedere wisseling vol gewicht, geeft niet iedere wisseling ons een andere kijk op de dingen rondom ons, brengt niet iedere wisseling ons aan het nadenken over dat wat voorbij is en over dat wat komen gaat?

Het jaar dat voorbij is.

Mede bestuursleden! Wel was dit jaar wat bestuurquaesties aangaat, geheel anders dan het voorgaande, een bestuur van 5 personen brengt uit den aard andere verhoudingen mee dan een bestuur van slechts 3 leden. Niet altijd is de samenwerking erdoor vergemakkelijkt, de meeningen loopen vaker uiteen, ook het contact tusschen vijf menschen komt niet zoo spoedig als tusschen drie, 't is moeilijker elkaar te bereiken, maar daartegenover is een veel betere verdeling der werkzaamheden mogelijk. Vooral, dat de Commissarisse van Orde nu in het Bestuur is opgenomen, is een groote vooruitgang, zoowel voor haarzelve als voor het verdere Bestuur, dat nu beter ingelicht is over huishoudelijke zaken en zeker ook voor de leden.

Het uiteenloopen der meeningen hebben we dit jaar wel heel scherp gevoeld, wat een lange redénaties moesten er soms gehouden worden voor we konden zeggen: „Het Bestuur heeft besloten...”

Mej. de Lange Boom. Hoe Gij hebt gewerkt in den tijd der verhuizing, ieder weet het. Ik was toen helaas gedwongen U de zaken feitelijk geheel over te laten, maar ik zou de uitvoering niet beter gewenscht hebben. En Mej. Zaaier, ook Gij hebt in die tijden al Uw krachten aan de club gegeven, Gij naamt ons het werk steeds uit de handen, Gij rustte niet, voor alles klaar was. Mej. Ouwehand en Mej. van der Moer, Gij beiden hebt U ook voor de club geweed; nam niet Mej. Ouwehand het initiatief voor de oprichting van Lucullus, het zeer materialistische maar zeer geslaagde onderdeel van de club. En leidde Mej. van der Moer niet uitstekend het Sint-Nicolaasfeest in geheel nieuwe banen, die noodig waren door de griep-epidemie.

Van het nieuwe Bestuur weten we eveneens al zooveel goeds wat zij voor de D. V. S. V. deden. Mej. Nelemans, Gij zijt al zoo lang een onzer steunpilaren, zoodat ik het een zeer welkome tijding vond toen ik van U vernam, dat Gij mijn taak wilde overnemen. En ook de anderen waren reeds zóó vaak voor de club werkzaam, dat het niet anders kan of zij zullen in het komende jaar hun krachten aan de club geven.

Het jaar dat voorbij is. Het jaarverslag vertelde U daarvan, Gij hebt gehoord wat er gebeurd is met de club, Gij hebt geluisterd naar de opsomming van de officieele plechtigheden waar de D. V. S. V. was vertegenwoordigd, naar de aardige herinneringen aan vroolijke feestjes onder de leden gevierd, naar het verhaal van de zorgvolle dagen, toen onze club dakloos dreigde te worden, maar juist op het laatste moment nog voor dat lot gespaard bleef en nu, wat huis betreft, glansrijker dan ooit te voren is gevestigd, en met welke fleurigheid dit ons nieuwe gebouw werd ingericht en geopend.

Dat bracht het jaar ons allen; allemaal hebben we bij tijden druk van het clubleven meegenoten, allemaal herdenken we die gezellige of zoo drukke uren en allemaal willen we de herinnering daaraan bewaren. En zonder bewust die richting te kiezen gaan mijn gedachten dan verder terug, want heden is het voor het oude Bestuur niet alleen een wisseling die zij zien afspelen, maar één waar zij zelve deel van uitmaken en meer nog, het is een afscheid. En daarom wil ik U, leden der D. V. S. V. op dezen avond allen danken voor het vele moois en het heel veel goede dat ik in mijn Bestuursjaren van Uw kant mocht ondervinden.

Wat keek ik met groote verwachtende kinderoogen naar het Bestuur op den dag van mijn eigen inauguratie. Hoe voelde ik de club als sterke eenheid, hoe hecht vond ik de band tusschen hare leden, hoe leek mij haar streven een stralend ideaal, en wat benijdbaar dacht ik mij de positie van bestuurslid, de plaats waarvan het geheel te overzien was, die alle banden mocht samenhouden, die mocht denken voor de club en die ervoor mocht werken. Dat wilde ik ook, maar vol ontzag keek ik de Bestuursleden nog eens aan; zou ik het durven?

En toen mij 3 jaar geleden gevraagd werd in het bestuur te komen, vond ik dat zoo een prettig vooruitzicht dat het geheel niet meer een kwestie was van durven maar dat ik het wilde, met al mijn kracht, en vandaaruit kwam de moed volmondig en dankbaar aan te nemen. En het werd een tijd van veel probeeren en dikwijls struikelen, een tijd van zoeken en tasten, een tijd van leeren, van ontdekken, van ondervinding opdoen, zooals ik ieder er een toewensch. Want nooit kwam de struikeling hard aan, steeds waren er bereidwilligen genoeg om bij het opstaan te helpen, steeds overheerschte het weten bij ieder mistasten: we zijn hier onder ons en ieder zal, zoo niet volkomen dan toch gedeeltelijk begrijpen de grondtoon van mijn handelen. Dat gevoel van saamenhoorigheid, gaf me de liefde voor het werk, gaf me de kracht het voort te zetten, al voelde ik me machteloos mijn idealen waarvan ik droomde voor de club tot werkelijkheid te maken of „al wist ik bij mijn streven het falen het meest nabij”.

En daarom dank ik U leden der D. V. S. V. voor wat Gij mij geleerd hebt, voor wat Gij mij gegeven hebt deze jaren en voor wat Gij mij meegeeft in de komende jaren.

Hebt de D. V. S. V. lief, zooals zij mij lief was, werkt eensgezind voor haar bloei. dan kunnen we vertrouwen hebben in haar toekomst.

Met dezen hamerslag dechargeer ik mijzelve als presidente en installeer in mijne plaats Mej. Nelemans.

Aan U is het komende jaar.

Met een heilwensch voor onze D. V. S. V. willen wij het beginnen.

TOESPRAAK tot de leden, gehouden door
de nieuwe Presidente, Mej. N. E. NELEMANS.

Eere-leden en leden der D. V. S. V.!

Ook namens mijn medebestuursleden dank ik U voor het vertrouwen, waarmee ge de leiding voor het komende jaar in onze handen hebt gelegd. We zijn ons de verantwoordelijkheid bewust, die wij op ons genomen hebben. We hopen de D. V. S. V. naar hun tevredenheid te mogen besturen en U de leiding te geven, die ge van ons verlangt, opdat ge U niet over Uw keuze zult hebben te beklagen.

Mej. Zeeman!

Drie jaar lang hebt ge onafgebroken de club helpen besturen en vertegenwoordigen, één jaar als secretaresse, twee jaar als presidente. In die jaren hebt ge een groot deel van Uw krachten en tijd aan 's clubs belangen besteed. Uw naam is langzamerhand onafscheidelijk aan de D. V. S. V. verbonden. Dat dit metertijd zal vervagen ligt in den aard onzer vereeniging, waarvan de leden in snelle opeenvolging komen en gaan; doch Uw werkzaamheden zullen blijven voortleven, zij het ook ongemerkt en ongeweten door volgende generaties, want met nieuwe daden zal erop worden voortgebouwd. Ieder, die U eenigen tijd als bestuurslid heeft meegemaakt, zal moeten bekennen, dat ge heel veel hebt bijgedragen om de club *dien* naam te doen verwerven, waarop zij thans kan bogen. Ze heeft zich onder Uw leiding opgeworpend tot grooter hoogte, hetgeen tal van nieuwe verplichtingen met zich mee bracht. Die verplichtingen te voelen en na te komen, zonder dat hiertoe de weg gebaad was, maakt een belangrijk deel uit van Uw veel omvattende taak. Wij weten, dat ge die taak met toewijding en naar Uw beste weten hebt volbracht.

Wellicht zijn wij menigmaal in waardeering te kort geschoten. Laten wij bedenken, dat iemands grootste verdiensten meestal diep verborgen liggen, onzichtbaar geweven in den loop der gebeurtenissen en daardoor niet behoorlijk gewaardeerd kunnen worden. Zelf stond ge nog aan het begin van Uw menschwording, toen we U tot leidster kozen. Ge hebt U gegeven zooals gij waart, iets anders mochten we niet van U verwachten.

Moeilijk moet het U vallen, nadat ge de club zoolang met Uw zorgen hebt omringd, de teugels in andere handen over te geven; doch ge zijt te veel één geworden met de club, dan dat ge U dadelijk geheel van de leiding zoudt kunnen losmaken. Dat is een geluk voor ons, want we zullen verloopig Uw steun moeilijk kunnen ontberen.

Ge hebt aan het bewind gestaan in een tijdperk van sterken groei der club en in moeilijke, ontmoedigende tijdsomstandigheden, veel werd van U geëischt, veel hebt ge gepresteerd. Voor Uw werken en streven in het belang der D. V. S. V. betuig ik U ons aller dank.

En nu ik U hierbij het eerebestuursinsigne mag overhandigen, doe ik dat met de woorden: Ge hebt het dubbel en dwars verdiend. Laat het U een symbool zijn van Uwe eerlijke pogingen, de D. V. S. V. omhoog te werken.

Mej. de Lange Boom, Ouwehand, van der Moer en Zaaier!

Ook U vieren dank ik namens de club, voor moeite en zorgen, die ge aan haar besteed hebt. Uit het feit, dat ge dit jaar met Uw vieren het werk had te verichten, dat vroeger door twee personen werd volbracht, moge niemand de conclusie trekken, dat ge het gemakkelijker hebt gehad dan Uw voorgangsters. Het aantal beslommingen nam minstens in gelijke mate toe; het secretariaat breidde zich gestaag uit; de financiële kwestie werd, tengevolge van prijsverhoogingen en verhuizing, voortdurend ingewikkelder en

(Zie vervolg Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
12 DECEMBER 1918. No. 7.

ook de taak van de commissaresse was omvangrijk, ook alweer voor een groot deel door de verhuizing. Daarbij moet nog worden gevoegd de verdeling der werkzaamheden onderling, die allicht in zoo'n overgangperiode moeilijkheden met zich meebrengt.

Het is zeker aan Uw eendrachtig samenwerken te danken, dat ge Uw verplichtingen zoo trouw zijt nagekomen. Mogen de insignes, die ik U hierbij uitreik, U steeds met voldoening aan een werkzaam jaar doen terugdenken.

Waar het nieuwe bestuur zijn functie aanvaardt in een tijd vol van woelingen en hervormingen op elk gebied, rust op ons de plicht, de D. V. S. V. veilig door deze periode heen te loodsen, een periode die, naar het mij voorkomt, zoo licht aanleiding kan geven tot inwendige verbrokkeling. Toch zal de club niet op het oude peil blijven voortbestaan. Nieuwe leden komen met nieuwe behoeften.

De laatste jaren hebben groote vooruitgangen gebracht in de algemeene ontwikkeling der vrouw. Die ontwikkeling moeten we ons zelf bijbrengen; maar waar de club het hare kan doen om dit te vergemakkelijken, mag zij daarin niet ten achter blijven; reglementair staat dit als haar doel aangegeven. Doch daartoe is noodig, voeling en goede verstandhouding tusschen bestuur en leden. Daarom herhaal ik, wat reeds menigmaal mijn voorgangsters achter deze tafel hebben gezegd: Komt met Uw wenschen en bezwaren bij het bestuur. Hoe kan dit U immers van dienst zijn, indien het niet weet waaraan ge behoefte hebt?

Dit geldt in het bijzonder voor de jongeren. In groote getale zijn ze aangekomen en ze hebben de club gevuld met nieuw leven. Doch we begrijpen heel goed, dat ze niet tevreden kunnen zijn met een praatje aan de koffietafel en bij de thee en eens per maand een zakelijke vergadering. Ze verwachten van ons ouderen voorlichting en gedachtenwisseling op menig gebied. Laten we ons best doen, haar die te verschaffen. We moeten, waar we kunnen, meewerken om haar die na ons komen, een prettige studietijd te bereiden. Wij hebben de club meegemaakt onder ongunstige omstandigheden, waarbij het de besturen al moeite genoeg kostte om haar de oude sporen te doen volgen en het hun toch nog gelukte om haar beteekenis naar buiten te vergrooten. Maar achteraf, nu de druk, ons door de tijdsomstandigheden opgelegd, weer langzamerhand van ons wordt afgewenteld, missen we het strevende en opbouwende in het clubleven zelf, dat in normale tijden toch niet kan ontbreken in een vereeniging als de onze, steeds door middel van jongere generaties gevoed met nieuwe ideeën en idealen.

Nog is de club niet te groot om elkaar allen te leeren kennen, zij het ook veelal slechts oppervlakkig; we voelen ons een, met de club als band. Dat groote gevoel van solidariteit moeten wij zien te behouden, want daarin zetelt voor een groot deel 's clubs kracht en gezelligheid.

Moge de D. V. S. V. een jaar ingaan, gekenmerkt door een krachtig clubleven!

We hebben een vergadering uit duizenden gehad. De lucht was zwoel, er leek een onweer op te zetten en 't bleef bij een storm in een glas water.

Na notulen, maandverslag en vele jaarverslagen kwamen de moties aan de beurt.

„Wil iemand deze motie soms even toelichten?”

Geen antwoord.

Het bestuur zette zijn standpunt uiteen, wat het had kunnen laten, omdat, zoo men zijn verstand gebruikt had, ik zeg nog niet eens zijn gezond verstand, ieder, er mee eens of oneens, dit standpunt had kunnen begrijpen.

Nadat deze uiteenzetting met enig hinderlijk gemompel, ergens midden en achter uit de kamer was aangehoord:

„Is er niemand die naar aanleiding hiervan nog iets wenscht op te merken?”

Ieder in de grootste spanning, nu zou het onweer losbarsten. Maar neen, doodsche stilte.

„Niemand?”

Tik!, viel de hamer.

Motie no. 2, zelfde verloop.

„Heeft iemand nog iets op te merken?”

Werkelijk, een was zijn verlegenheid over deze ongewone vergadering in zoover te boven gekomen, dat zij een schuchtere vraag dorst wagen.

Verder niemand, weer viel de hamer.

Motie no. 3. Meerdere leden hadden hun kalmte herkregen. Er klonken verstandige vragen, maar de ware animo voor de zaak bleek na het ineenzetten van de moties verminderd.

Daarna een welydernde pauze en tot slot de bestuursoverdracht.

C. M. J.

Het Bestuur der D. V. S. V. heeft zich voor het jaar 1918—1919, als volgt samengesteld:

Mej. N. E. Nelemans,	Presidente.
Mej. A. E. M. Bosch,	1 ^e Secretaresse.
Mej. J. G. Opsomer,	Penningmeesteresse.
Mej. H. Lebret,	2 ^e Secretaresse.
Mej. R. Micheels,	Commissaresse.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Weerstand.

Bij degenen die, gelijk wij ook van Dinger gelooven, getroffen zijn door het onrecht en 't namelooze leed (ons in deze oorlogsjaren zoo fel bewust geworden) in den tegenwoordigen klassenstaat, zijn het niet hun argumenten die in de eerste plaats weerlegd moeten worden, het is de *weerstand* in hun ziel die moet worden opgeheven. Het is de weerstand die een hollandsche jongen tegen rijsttafel heeft (hij wil 't zelfs niet proeven) omdat hem nu eenmaal van kind af is ingeprent dat rotte vischjes en bedorven eieren *niet* te verkiezen zijn boven verse. Onze opvoeding thuis en op school is oorzaak dat we met kracht enkele (ik zou haast zeggen) dwangvoorstellingen van ons af moeten werpen. De behoefte om na te gaan welke van de ons ingeprente ideeën fout zijn, zal meestal ontstaan uit een gevoelsoverweging. Dinger zegt wel dat ieder mensch met een hoofd en een hart verbeteringen wil. Bij hem zit evenwel nog vóór, de angst om bepaalde goede dingen van deze maatschappij te verliezen, terwijl de zeer positieve drang moest ontstaan tot, niet alleen vermindering, maar vernietiging van bepaalde vormen van onrecht die aan de kapitalistische maatschappij inhaerent is. Geschiedt de uitschakeling van den weerstand niet door verontwaardiging en medegevoel, dan zou de belangstelling voor de grond-gedachten en-wetten die de Russische gemeenschap nu toch meer dan een jaar in stand hielden, dit zeker kunnen doen. Het zou u behoeden voor 't aanvoeren van argumenten, die een niet te verontschuldigen hard en onverschillig deel van uw *zelf*, u inblaast. „Absolute gelijkheid is onbestaanbaar”.

Zouden verstandige, ontwikkelde menschen dat met u oneens kunnen zijn. En hebt ge dan niet gedacht: „maar wat willen ze dan eigenlijk wel?”

Het kapitaal is in uw gedachten steeds aan een *persoon* verbonden. (Kapitaal is, alles wat tot verdere productie dient, en de waren die nog verhandeld moeten worden).

Is het een moeilijke stap, u in te denken dat dit alles aan de gemeenschap kwam.

Machtsverschil tusschen individuen door kapitaalbezit zou dan opgeheven zijn.

De socialistische maatschappij zal door 't leveren van arbeidskracht tegen loon bestaan.

Waarom de menschen niet alle even goeden aanleg hebben, dat weet God alleen, maar waarom de levenskansen van de in verschillende klassen geborenen zoo ongelijk is, daar over zijt gij verplicht te denken.

Aan den invloed der omstandigheden is 't moeilijk een maatstaf aan te leggen. Als gij eerlijk en bescheiden zijt zult ge erkennen dat er waarschijnlijk velen zijn die wat aanleg betreft onze plaats als ingenieur meer zouden verdienen. Wanneer nu de mogelijkheid tot volledige ontwikkeling is geschapen, door opvoeding door de gemeenschap van alle kinderen, dan zullen zij, die verschillende sporten van den maatschappij ladder (dan pas in *eerrijken* machtsstrijd) hebben bereikt ook zeker verschillend loon ontvangen.

Er zullen rijken en armeren zijn (al zal armoede dan niet meer honger beteekenen) wanneer een rijke maar niet wordt toegestaan een machine ter productie te koopen waaraan hij tegen loon zou kunnen laten werken, en op deze wijze een uitbuiting van anderer arbeid in 't klein weer kon beginnen. Door afschaffing van 't erfrecht wordt de mogelijkheid, om door eigen verdienste het beter te hebben dan een ander, niet ontnomen.

Waarom niet allen loonarbeider in dienst der gemeenschap?

Op vrije meening berustende meerderheid of minderheid bestaat er ook in ons land niet.

Allen staan wij sterk onder invloeden die bewust of onbewust ter instandhouding van den kapitalistischen staat werken. Kerk, school en pers, opvoeding, voorbeeld, vaderlandslievende liedjes, machts en groothedsdemonstraties van hof en leger werken op de door het conservatisme gewenschte wijze op ons in. Wij moeten ons losmaken, wij kunnen ons losmaken, want de jeugd heeft *de intuïtie van het Recht*.

Er is een minderheid die zeer bewust streeft naar een duidelijk omschreven doel, een maatschappij waarvan de bestaanbaarheid uit de geschiedenis aannemelijk gemaakt kan worden, terwijl de klasse die haar *moet* willen, talrijk is als het zand der zee. Die minderheid zou volgens u moeten wachten tot zij meerderheid geworden ware? Zoudt gij het tempo der wereldontwikkeling daardoor bepaald willen zien?

Weet dat, wat de communisten in de revolutie die komen gaat aan het volk zullen kunnen aanbieden, de nieuwe vorm van gemeenschap, dat dit uw oranjeklanten, die nu blij waren te hossen op de oude wijsjes, maar die dan, als de ideeën vasten vorm aannemen, zullen doen wat hun belang is, onverbiddelijk tot zich zal trekken door de zuivere klaarheid en rechtvaardigheid van hun bedoelingen.

Gij jongeren, werpt van u de argumenten der ouderen, aan deze maatschappij vergroeiden, gij zijt vrij uw levensbeschouwing op te bouwen onder toepassing van strenge censuur op alles wat vooroordeel kan zijn. Edoch, ook gij keert u af van de revolutie. *Men* zegt immers dat 't onnatuurlijk is, *men* wil evolutie.

Ja, *men* wil evolutie, omdat *men* hoopt dat de rechtmatige toorn zal vervloeien, en de feitelijke ommekeer kan worden uitgesteld.

Doch, neergehouden door het oude regime, zullen de elementen die in gedachten klaar zijn voor de nieuwe maatschappij, en bereid zijn voor haar totstandkoming officers te brengen, steeds toenemen. Kleine verbeteringen door angstaanjaging aan de heerschende klasse afgedwongen houden geen gelijken tred met de nieuwe eischen, en zullen steeds zoodanige zijn, die feitelijk het heerschende

stelsel niet aanranden. De aanranding zelf, het vlamvatten van de opgehoopte brandstof, de onteigening van het kapitaal, is een revolutie, zij *moet* zijn een formeel conflict.

Aan 't eind van uw antwoord schrijft ge:

„En als nu de menschheid, helaas of niet helaas, niet heeft gevoeld den drang tot anarchie (gij meent tot de Socialistische maatschappij zooals die in Rusland bestaat, waar geen Anarchistische maatschappij is) welk recht heeft dan het ideaal der minderheid boven dat der meerderheid.” Dinger, ik hoop dat dit niet uit je hart komt, ons jonge menschen van dezen tijd (tenzij hij een Schopenhauer of Hegel in den dop is) past geen dergelijke filosofische vraag.

Het recht heeft men, wanneer men het recht aan z'n zijde weet. Gij moet kiezen tusschen de aanzichten van Recht die bestaan.

Een Recht dat eens „up to date” was, strookte met wat de meest vooruitstrevenden wilden, dat recht blijft recht zoolang het de *Macht* heeft zich tot *Recht* te blijven proklameeren.

De menschheid vraagt u dringend: „aan welke zijde staat ge, aan dien van het Recht met de vergane fundeeringen, of aan dien van het Recht levend in den geest van bewuste jongeren. Communisten zijn idealisten, maar geen opgelaten phantasten, hun idealen vinden hun grond in en worden dagelijks bevestigd door, het wereld gebeuren. Ook hier zal de vloedgolf komen waarvan de eerste voorbode zich te pletter sloeg tegen Reactie en Oranje.

Wij gelooven en kunnen wachten!

C. M. COX.

W. H. KRAMER.

Aan den Heer H. L. Dinger.

Uw antwoord aan Cox en Cramer geeft me aanleiding tot het volgende:

't Doet me plezier dat U in den aanvang verklaart met het idealistische in hun streven mee te voelen. Daarna echter komt Uw verstand — als ik goed tusschen de regels heb gelezen, hoe U zelf tot de opstelling van Uw antwoord gekomen bent — en dat tracht de groote antithese tusschen deze ethische marxisten en de „burgerlijke” geijkte opvatting weg te redeneeren.

Mij dunkt dat dit zeer onvoldoende gelukt is. U begint met een analyse dergenen, welke zich bezig houden met dit deel der maatschappelijke strijdvrage. Uw uitroep of vele socialisten het socialisme wel kennen en even verder Uw vraag aan de o-zoovelen als reflex op een dergelijke vraag in C. en K.'s stukje, dat alles zie ik als een verplaatsen van de kwestie naar het gebied van al of niet veel wetterij, van 't gelezen hebben van vele zwaarwichtige boeken vol cijfers, maar daar ligt niet het zwaartepunt! Dat ligt in het aanvoelen van de sociale ongerechtigheid en wie dat werkelijk voelt, die kan zijn hersenen pijnigen met het zoeken van argumenten voor het behoud der ingeroeste onrechtvaardigheden en zich spitsen op het vinden van fouten in de theorieën van de menschen, die verbetering willen, maar die persoon zal altijd kiekeboe blijven spelen met zijn eigen geweten en rust zal hij niet vinden.

Op gevaar af van U een wapen in de hand te geven tegen het sociaal-verbeterend streven, zou ik U toch willen doen opmerken, dat slechts voor de kapitalistische maatschappij egoïsme het grondbeginsel is en gelukkig is het zelfs daar niet de eenige drijfveer.

k Moet U direct al tegenspreken, dat bij de massa geen edele stuwkracht van hun overtuiging te vinden is. Wie zelf eens een goede arbeidersvergadering heeft bijgewoond, moet getroffen zijn door dat vertrouwend geloof in een schoone toekomst, 't welk men vaak opmerkt bij vrij onontwikkelde arbeiders, jonge mannen, die ook „niets van het socialisme afweten.”

Neen meneer Dinger, gelukkig is egoïsme niet het oerbegrip van ons menscheelk wezen. In ieder leeft als vaak machtiger factor het streven naar wereld welzijn — ik geef dit woord in plaats van 't geen U geluk noemt — een welzijn ook op stoffelijk gebied maar vooral juist in psychische en geestelijke opzichten.

Dit ideaal strekt zich dus uit tot al ons denken en streven en daarom moet men het trachten te benaderen door middelen van velerlei aard, economisch, sociaal, paedogisch, intellectueel, enz.

U zelf zegt communisme zal mogelijk de rechtvaardigheid vergrooten, maar is dat niet reeds een der voorwaarden tot verhoogd geluk en vooral van welzijn? Want ik persoonlijk geloof, dat per slot van rekening de menschheid na voleindigd streven het geluk wel vinden zal, maar dat zij het niet najagen moet, tenzij U het weer opvat in den zin van streven naar voller, rijker, dieper leven van allen, niet het naieve geluk gegrond op onwetendheid van de booze machten, die dat brooze iets toch zullen schaden of vernietigen, waar ik heel blij om ben.

De „Kunst” en „Liefde” zijn reeds twee zijden van dat idealistisch aspect, van die hogere soort stuwende factoren, maar er zijn er nog meer; zoo zou ik kunnen wijzen op Geloof en Wetenschap (in de hogere zin). Maar ik moet opkomen tegen Uw gezegde dat deze menschen het geluk al kennen in dien zin van het uiteindelijk na te streven menscheelkdoel.

Glimpen van geluk, momenten van halve extase, een roes van machtige scheppingsdrang, ja die kennen zij, maar door hun ontvankelijke sensible natuur voelen zij ook het wereldleed vaak het sterkst en in het wereld verbeterend streven staan vaak de kunstenaars, de groote liefde-gevers en de godsdienstig-voelenden op de eerste rij.

Dan komt U tot de veel-te-velen, de lauwen, de zoo tevreden,

En daar in eens gebruikt U die zoo ongelukkige uitdrukking gelijkheid en nog wel absolute!

Heusch! Meneer Dinger, U weet niet hoe het mij spijt dat U zoo iets hebt kunnen schrijven.

Welke indruk moet de buitenwereld wel krijgen van een studentenwereld, waar zulke totaal verouderde wanbegrippen over

communisme door de redacteur van het vertegenwoordigende orgaan worden verkondigd? Zelfs op de meest achterlijke H. B. S. mag dat niet meer worden verteld en hier is het toch een Hoogeschool waar alles aan eigen inzicht behoort getoetst te worden en we niet een Fransch schrijven uit de 18^e eeuw gedachteloos napraten.

Het eerlijke slachveld (of slagveld?) is natuurlijk ironisch bedoeld.

Toch wil ik U hierop ernstig antwoorden, dat dezulken, die de maatschappij nu als een eerlijk slagveld zien, uiterst schaarsch zijn en dat deze bovendien vaak nood gedwongen tot die overtuiging gekomen zijn of zich wijs maken die te bezitten, na het psychologische proces doorgemaakt te hebben dat ik in den aanvang schetste.

Ik geloof daarom niet dat voor hen een ideaal communisme de dood zal beteekenen, ja wel de dood voor hun slechts aarzelend aangehangen principetjes. De daaropvolgende passage is vrij duister.

Voortgaande verbeteringen in de levenstoestand der lagere volksklassen zullen geleidelijk voeren tot een punt, waarop de eerstvolgende stap slechts kan zijn het communisme.

Maar of de tijd daar op het oogenblik rijp voor is, dat zou ik niet graag durven beslissen, gezien de gebeurtenissen in binnen- en buitenland van de laatste paar maanden.

Als energie gevende factor in de maatschappij ziet U slechts kapitaal en machtsverschillen.

Maar ik denk mij een maatschappij waar men uit een soort van liefde, plichtsgevoel en gedeeltelijke traditie zijn werk in de maatschappij verricht.

En die mij tegenwerpen „zoo iets is onmogelijk!”, hen verzoek ik het huishouden te bezien en op te merken, hoe daar in kleine kring bestaat, hetgeen zich eens over de heele menschheid zal uitstrekken.

Tenslotte: de maatschappij van tegenwoordig heeft zich niet een ander, maar in het geheel géén ideaal van samenleving gevormd hoe wel reeds van de oudste tijden af groote geesten hebben gewezen op hogere idealen van samenleving, dan datgene wat bestond en dat ik weiger idealisme te noemen.

De groote meerderheid voelt wel iets van een drang tot hoogers, maar dat wordt systematisch onderdrukt en vernietigd door onze zeden en gewoonten zelf. Een recht van een minderheid boven dat van een meerderheid ken ik niet, maar waar de bestaande rechtsorde zoo valsch en scheef is, zou ik ieder willen aanraden clementie te betrachten bij de beoordeeling van menschen, die meenen geroepen te zijn om hieraan een einde te maken.

Eindelijk zou ik U willen verzoeken ook dit stukje in een geest van verdraagzaamheid te willen beschouwen, opdat een vruchtbare discussie van deze hoogst belangrijke kwestie er uit mogen voortvloeien.

Zoo ik ergens te scherp mocht zijn geweest vraag ik bij voorbaat excuus.

C. P. M. FRIJLINCK.

Antwoord.

II.

Op mijn „antwoord” zijn twee stukjes ingekomen, waarvan er één tot discussie uitlokt, en ik wil dan ook gaarne trachten mijn gedachten verder en klaarder uit één te zetten. Ik moet echter vooropstellen, dat mij dit zeer moeilijk zal vallen, te meer daar ik me hier op een gebied ga begeven waar ik me weinig heb ingewerkt. Indien men echter 't volgende opvatten wil als een overweging tusschen mijn gevoel en verstand, zonder daarbij te eischen een groote wetenschappelijke kennis van 't verder ontwikkeld principe, dan wil ik probeeren hier nog iets te geven. Doch *dit* voorop stellende; ik teeken met mijn eigen naam, dus alles wat verder volgt, zijn mijn persoonlijke ideeën, die niet *mogen* beschouwd worden als een „hoofdartikel”, van 't Studentent Weekblad, al klinkt dit woord wellicht wat grootsch. Ik vind niet dat mijn zitting hebben in de redactie een beletsel is om mijn persoonlijke ideeën te uiten.

Mag ik dan de beide stukjes tegelijk behandelen.

Frijlinck begint te zeggen, dat ik tracht weg te redeneeren de antithese tusschen 't idealistisch streven en de „burgelijk geijkte opvattingen”, doch ik wil dit anders begrepen zien, ik heb getracht en zal dit blijven doen, het ideaal met de *werkelijkheid* te toetsen.

Ik heb reeds toe gegeven dat zeer veel van 't Socialistisch streven een heerlijk idee in zich houdt, ik weet, dat in den komenden tijd groote veranderingen zullen plaats grijpen en ik ben volstrekt niet „bang” voor die hervormingen, een groot deel van onze onrechtvaardig toebedeelde, betere levenskansen prijs te geven. Een sterke beperking van het erfrecht lijkt me dan ook niet onrechtvaardig, hoewel ik hier nog eens verzeker bang te zijn, dat opheffing van erfrecht een angstwekkende energiedomper zal zijn. Ik sta niet sceptisch tegenover de menschheid, doch ik dwing me rekenschap te houden, met de menschen zooals ze zich heden uiten. Ik stel me zelf een eisch, nooit verblind te worden door een idee en ik wil er op wijzen, dat de gedachten van Cox en Kramer veel van hun beteekenis verliezen, daar zij de werkelijkheid eenvoudig verloochenen.

Zoolang zij de toestand in Rusland, zooals die nu is, niet inzien als een absolute mislukking van een grootsch idee, heeft hun streven voor het oogenblik nog geen waarde. Als we iemand zien verdrinken, mogen we ons geen Christus wanen, die over 't water gaan kan en hulp verleenen.

Ik blijf gelooven in 't egoïsme der menschheid, het heeft zich steeds doen voelen in de laatste jaren van groot ontwaken.

Frijlinck merkt op dat de arbeidersmassa ook een edele stuwkracht in zich draagt, ik wil dit dan ook niet geheel ontkennen, doch alleen eisch ik dan met evenveel recht, de aandacht gevestigd, op de werklozen, die onderhouden door het steuncomité, weigerden

den arbeid te hervatten, daar ze door te werken, slechts enkele guldens meer verdienden, dan met niets doen. Dit waren geen enkelingen!

Uit 't tweede artikeltje van C. en K. blijkt dat zij ook niet volle voorstanders zijn van de revolutie zooals deze hier zou zijn ingeleid. Was dit duidelijker gebleken uit hun eerste stukje, zoo zou ik waarschijnlijk niet tot mijn „antwoord” gekomen zijn.

Ik wil hier dus nog eens herhalen, dat ik zeer veel gedachten met hun deel, doch dat uitsluitend, 't voor mij altijd blijvend bestaand verschil tusschen theorie en praktijk, me zoo heeft doen schrijven. Ik moet toegeven dat ik foutief en eenzijdig gestaard heb op 't verouderde begrip communisme. Toch voel ik nog steeds wat ik toen schreef.

We mogen niet de wereld trachten te hervormen met uitsluitend ideeën, we moeten rekening houden met de werkelijkheid, en die werkelijkheid heeft bewezen dat de menschheid niet geschikt is, laten we hopen niet rijp is voor een samenleving, zooals vele Socialist die denken. Ik wil hier even Jack London uit de Iron Heel aanhalen, daar hij daar juist de Socialist laat spreken: The metaphysician explains the universe by himself the scientist explains himself by the universe.

We hebben maar om ons heen te kijken en zien dan steeds hoe de ideeële gedachte, die niet tenvolle rekenschap houdt met de werkelijkheid, in de uitvoering te pletter loopt tegen wat ik noemde, het egoïsme der massa! Laten we dit woord „egoïsme” goed begrijpen; ik neem 't zeer ruim, en voel 't dan ook niet als een direct zeer slechte eigenschap van 't menschdom. 't Is ook genoemd als de grondgedachte van de oeconomie, men vindt 't terug in de reflexbeweging tot zelfverdediging, in 't verdriet van een moeder om een gestorven kind, en 't heeft zich steeds doen voelen in 't ontwikkelingsproces der maatschappij. Ook bij latere hervormingsplannen is gebleken dat het steeds nog bestaat. Zie naar Rusland!, denk aan Walden, waar zelfs betrekkelijk alleen intellectuele elementen zich aangesloten hebben, en vergeet vooral niet de distributie! Dit toch was op zich zelf een enorme stap op Sociaal gebied en hoevelen hielden zich eerlijk aan die Sociale maatregelen? Ik heb de menschen in deze kommervolle tijden wel hooren verdeelen in twee groepen. Zij die smokkelden, dus misdadigers, die opgesloten moesten worden en zij die niet smokkelden, doch in een gekkenhuis hoorden. Zoolang een dergelijke opinie bij 't publiek nog ingang vindt, lijkt 't mij roekeloos en waanzinnig de zooveel meer eischende ideeële gedachten in te voeren.

Aan 't eind van hun artikeltje vragen C. en K. mij of mijn uitlating over wat Recht is wel uit m'n hart komt, en zij doen daarop volgen hun opvatting van Recht.

Ik wil dan hierbij bekennen dat mijn gezegde „gedeeltelijk waarachtig” is, doch dat ik hun opvatting dikwijls ook sterk in me op voel komen, doch dan weet ik tevens, dat juist dan dat bewuste egoïsme zich ook bij mij voelen laat.

H. L. DINGER.

De revolutionaire gedachte.

De mislukte revolutie van den heer Troelstra vindt de openbare meening in hoofdzaak in twee kampen verdeeld. Aan de eene zijde staan zij die revolutie willen om de revolutie, omdat 't hen aanlokt met één krachtigen stoot, al wat er verkeerd is in het bestaande omver te werpen en op de bouwvallen van het oude, een jonge en betere wereld te doen verrijzen. Aan den anderen kant vindt men hen die volstrekt afkeerig zijn van het begrip revolutie op zich zelf, die iedere toespeeling op geweld beantwoorden met een lofzang op het algemeen kiesrecht, dat automatisch aan de meerderheid de macht brengt.

In beide standpunten ligt een kern van waarheid, doch door het vasthouden aan hun dogma: 't zij revolutie dan wel anti-revolutie, geven beide partijen hun vrijheid van denken prijs en komen daardoor tot drogredenen. Ik hoop dit achtereenvolgens voor de twee gevallen aan te toonen.

Laat mij beginnen met hen die tegen revolutie zijn. Zij erkennen dat er ontzaglijke fouten zijn in de samenleving; zij geven toe dat de noodzaak tot grondige verbetering bestaat. Maar zij willen deze tot elken prijs langs wettigen weg bereiken. En zonder onderscheid van politieke kleur steken zij zich in het moderne gewaad der democratie. Zich zelve en anderen begoochelen zij met het recht der meerderheid op de macht in den staat.

Ik zou hen willen vragen: waarop berust feitelijk deze „rechts-theorie?” Is er een onder hen die vol zou willen houden dat steeds de meerderheid 't bij het rechte eind heeft, dat van de meerderheid de oorspronkelijke gedachten en de stuwende krachten ten bate der menschheid uitgaan? De voorbeelden liggen toch immers in de geschiedenis voor 't grijpen dat een klein groepje van vastberaden mannen, beziel door een hoog ideaal, ten strijde trok, ten dienste ook van de meerderheid die tegenover hen stond. Het heele meerderheidsstelsel is een „Ersatz”.

In den grond kan niemand ontkennen dat de regeering behoort bij hen, die in hun volk de hoogst staande menschen zijn, onafhankelijk van zoogenaamde meerderheden. Er was een tijd dat het volk in zijn kinderlijkheid geloofde dat de gestelde machten aan deze eisch voldeden; het was toch immers niet in de gelegenheid de handelingen der regeeringspersonen van nabij te volgen. Maar de geweldige misstanden die door het langzaam ontaarde koningsschap begonnen te heerschen, hebben ten slotte de oogen geopend, en in den geweldigen orkaan der Fransche revolutie werd radikaal met het oude stelsel gebroken. Men had nu echter de vraag op te lossen, hoe een regeering te vinden, die het gezag van den koning kon vervangen. En men vond het lapmiddel uit dat regeering de meerderheid heet — een meerderheid, aanvankelijk slechts gerekruteerd uit de hoogere standen, doch thans algemeen over het heele volk uitgebreid. Men houde hier nu echter wel zeer goed in 't oog dat men slechts met een

lapmiddel te doen heeft dat uitgaat van de „gelijkheid” van allen dat dus de middelmatigheid ten troon verheft, bij voorloopige ontstentenis van een rechtsregeling die het gezag verzekert aan hen die hiertoe door persoonlijke eigenschappen geroepen zijn in het belang des volks.

Samenvattend spreek ik de stelling uit dat men niet met enig werkelijk recht het gezag kan betwisten aan een minderheid die hierop aanspraak maakt, zoowel op grond van hoge doeleinden, als van organisatie en innerlijke kracht.

Thans wend ik mij tot revolutionairen door dik en dun. Uit het bovenstaand is voldoende gebleken dat ik de revolutie in beginsel geenszins atkeur. Maar ik verwerp haar ten eenemale als alleen zaligmakend.

Ik stel voorop dat het ontketenen van een revolutie eerst dan moge worden overwogen, wanneer men afgaat op een scherp omschreven doel, waarvan men voor zijn geweten de overtuiging bezit dat het niet langs wettigen weg kan worden bereikt. Maar tevens is het noodig dat de leider die den gevaarlijken stap waagt, kan rekenen op een sterke en hecht samenhangende schaar van medestanders die met hem zullen werken voor het gemeenschappelijk ideaal, met gestrenge beteugeling echter van alle elementen die uit den plotselingen ommekeer persoonlijk voordeel willen halen.

Wanneer echter aan deze beide voorwaarden niet is voldaan, is het aanzetten tot revolutie een misdadige roekeloosheid, die niet kras genoeg kan worden afgekeurd.

In het licht van deze beschouwingen wil ik een blik werpen op Troelstra's revolutie. Duidelijk is gebleken dat deze politieke voorman een sprong in het duister deed toen hij in ons land de revolutie predikte. Hij volgde daarmee de „mode da la Saison”, zonder te bedenken dat juist iemand van zijn invloed hier kalmeerend had behooren te werken.

Immers in de verklaring die hij dezer dagen in „Het Volk” schreef zegt hij rondt, dat hij thans de eigenlijke voorbereiding ter hand neemt om zijn doel te bereiken, met andere dan parlementaire middelen. Hieruit volgt dus dat zijn heele revolutie een „improvisatie” was, m. a. w. dat hij niet de minste waarborg bezat dat zij ordelijk zou verlopen, en dat zij niet onmiddellijk aan zijn leiding zou ontsnappen.

Er is nog iets dat de revolutie in dit geval tot een ramp zou hebben gemaakt. De propaganda z. a. die door de meeste sociaal-democraten wordt gevoerd heeft al zeer weinig gemeen met de verkondiging van een leer die aan de menschheid een grooter heil zal moeten brengen. Van het Socialisme zelf gaat 'n groote bekoring uit. Ik kan het slechts betreuren dat men deze meer ideale samenleving naderbij heeft trachten te brengen door een optreden waarbij verdachtmakingen en lasterlijke aantijgingen vaak aan de orde van den dag waren. Men kan alles voelen voor den strijd der arbeiders om zich gelijke ontwikkelingskansen te verschaffen met wenschen die toevallig in een anderen stand geboren werden. Doch men behoeft slechts „Het Volk” in te zien of een S. D. A. P.-vergadering bij te wonen om met weezin vervuld te raken van deze methode om een ideaal na te streven.

De sociaal-democratie huldigt blijkbaar de stelling: „Het doel heiligt de middelen.” Doch zij ziet daarbij over het hoofd dat elk ideaal doel samenhangt met alle eeuwige redelijke waarden die de menschheid erkent. En daarom is het niet alleen afkeurenswaardig, maar zelfs onmogelijk dit te bereiken met verlaten van den rechten weg.

Men heeft gemeend de menschen Socialist te maken door hun hoofden te vullen met groote woorden, als kapitalisme, militarisme en imperialisme, die zij meestal niet begrijpen. Men heeft gemeend strijders te vinden voor een betere wereld in menschen, wier brein door stelselmatige propaganda slechts deze hoofdgedachten bevatte: weg met de kapitalisten, leve mijn eigen beurs en eigen maag! En daarom zou Troelstra's revolutie, met behulp van een verblinde in het gemoed vergiftigde menigte, door het gebrek aan leiding weldra zijn ontaard in een schrikbewind, waarbij hartstocht zou hebben voorgezeten in plaats van staatkundig beleid.

De kritiek die ik uitoefende op de wijze van propaganda van Troelstra's partij, geldt in nog sterkere mate voor die van Wijnkoop.

In het doel der sociale revolutie zal ik mij hier niet verdiepen, daar ik mijn meening slechts wenschte te geven over de revolutionaire gedachte zelf.

DELFT, 2 December 1918.

H. G. C. COHEN STUART.

Revolutie.

Met groot genoegen heb ik de bijdragen over dit onderwerp in het vorige nummer gelezen. Allereerst om hun idealistisch karakter, maar ook omdat het onderwerp zoo actueel is en onze studentenwereld duidelijk in het teken van revolutie staat.

Ieder universiteit heeft haar eigen, onmiskenbaar, typisch karakter, dat direct den nieuwen student beïnvloedt. Het is dus wel van belang dit te beschouwen.

Onze studenten-samenleving hier is een bespottelijk anachronisme geworden en is star conservatief. Door haar isolering heeft zij gebruiken in eere gehouden, die overal reeds lang hebben afgedaan. Zij heeft haar eigen moraal, die slechter is, dan die van onze vroegere omgeving. Ergelijke gewoonten worden als echt studentikoos beschouwd en uitspattingen goed gepraat met: men is maar eens student. Kortom als student mag men er maar op los leven en daardoor wordt veel wat door zorgvuldige opvoeding en nog meer geduld was bereikt, vaak in korten tijd teniet gedaan. Het geestelijk aspect is daarmee evenredig. Er overheerscht hier een sceptische, materialistische levensbeschouwing. In dit oude stadje is ook een oude, mufte gedachtensfeer. Men leeft meer naast dan met elkaar, moppert steeds en vindt niets goed. Tevergeefs

zoekt men het aangename gevoel, dat arbeid en gemeenschappelijk streven verschaft.

Toch kan het hier gezellig en kameraadschappelijk worden, maar dan moet er volkomen worden gebroken met den ouden sleur. De nu heersche gewoonten hebben al lang afgedaan, we hebben er nieuwe, betere voor in de plaats te stellen. Dan eerst zullen zij, die na ons komen weer eerbied gevoelen voor de tradities der Alma Mater en daar naar leven.

Steeds behoorden de studenten aan den toekomst en leefden er onder hun verheven idealisten. Laat het toch niet anders worden. Probeer geen oude, vermoldde toestanden te bestendigen, dat is maar kracht verspillen. Wij zijn er dan medeschuldig aan, dat velen nog langer onder ellendige omstandigheden moeten zwoegen. Tot zoover onderschrijf ik gaarne het stuk van den heeren Cox en Kramer.

Het antwoord van den heer Dinger is niet zoo overtuigend geschreven. Beste collega, U zegt het socialisme niet te doorgronden en niettemin te gelooven in haar groote leiders, die dan toch de beweging belichamen. Is dat geen tegenspraak? En dan gaat U door met haar te becritiseeren, ondanks die halve kennis en geeft aan ons een critiek, die er geheel naast is, want U neemt als basis het denkbeeld over Socialisme van den ontwikkelden arbeider, alsof die de idee vertegenwoordigd.

Zeker, het egoïsme is voor zeer velen de drijfveer, maar is het niet hun goddelijk recht om naar het betere te verlangen? Doch de kern, de kracht van de beweging bestaat uit eerlijke strevers naar betere levensomstandigheden voor hun vrouwen en kinderen, voor hun makkers en voor zich zelf. Socialisatie is, zooals U terecht opmerkt vooral een geestelijk proces, maar toch niet uitsluitend. Het geestelijke en het materiele moeten harmonisch samenwerken. Alle geweld is verkeerd! Maar geen verstandig mensch kan absolute gelijkheid eischen, maar wel gelijkheid van rechten van levenskansen. Communisme is de dood voor de eerzucht van Uw kapitalisten, maar er zal een nieuwe categorie van hen ontstaan en hun machtsmiddel zal zijn karakter en kennis. Geluk bestaat voor en Christen in het dienen van anderen.

U gelooft nog in deze wrakke op zijn fundamenten wankelende maatschappij. Zij is reeds vier jaar gevaarlijk ziek. Maar nu er

weer nieuw leven gloort, moeten we toch zulke omstandigheden scheppen, dat geheele genezing mogelijk wordt. Want gebeurt dat niet, dan herhaalt zich hetzelfde proces en wordt operatief ingrijpen, zooals nu reeds op verschillende plaatsen gebeurde, noodzakelijk en dan moeten ook de edele organen schade lijden. Waarom beroept U zich op de meerderheid, juist het meerderheidsbesluit is dom, er zijn maar weinig geniëen, die genoeg kennis en karakter bezitten om ze, menschelijkerwijs gesproken, wijs te kunnen noemen. Neen tot mijn spijt ademt uit Uw antwoord juist die echte Delftsche geest en typeert de hedendaagsche student, die niets gevoeld van het grootsche gebeuren om ons heen.

Het ingezonden stuk van den heer Bosman is me meer sympathiek. Ik heb dit tevens als antwoord daarop bedoeld. Bosman, U zegt, dat alleen op ons nihilisten wordt gewacht. Maar meent U dan werkelijk, dat we in dezen tijd met zulke lapmiddelen zijn geholpen. U moet als U dit gelezen heeft het fundamentele verschil voelen. De genoemde organisaties staan op geheel verkeerde grondslagen, zij kunnen niet met het oude breken. Hun leden zijn slechts door een uiterlijken band verbonden. We zoeken geen gezelligheidsvereniging in de eerste plaats, maar willen voor alles een hoogstaand geestelijk milieu, waardoor de algemeene menschelijkheid wordt voorgestaan en datgene bevordert, wat gelijkheid aan arm en rijk ten goede komt en wat, verwaarloosd, zich aan arm en rijk zal wreken. We willen onze idealen behouden en ze niet kapot laten slaan in onze studententijd, maar juist dien tijd gebruiken om ze pasklaar te maken voor het leven. We weigeren de heersche moraal te volgen.

We zijn op weg om dat eindelijk te verwezelijken. Ik doel daarbij op de bekende Leidsche beweging, die ook in Delft veld ruimt. Slechts dergelijke beginsels kunnen als fundamenten dienen voor een nieuwe samenleving. Dan eerst mogen we weer spreken van een goede universiteitstoon.

Ik heb geprobeerd mijn meening eerlijk te zeggen, heel gaarne neem ik kennis van eventuele antwoorden. Maar voor alles laat het in den geest blijven van genoemde stukken.

P. TIMMERMAN.

(Zie verder Derde Blad).

ADVERTENTIEN.

TE HUUR op 1 JANUARI e.k.:

**2 gemeubileerde Zitkamers
en 2 Slaapkamers.**

Adres RIJSWIJKSCHE WEG 261, (bij halte Stoomtram), DEN HAAG.

TER OVERNAME AANGEBODEN:

DE INGENIEUR,

Jrg. 1—32, met Register. Jrg. 1—20. 's Grav. 1886—1917. 34 deelen, fol. 23 dln, half leder, 8 dln, gekart. 1 dl. (1917) in afl. en 2 dln, (reg.) ingen. ZEER FRAAI EX., waaraan slechts de titel v. jrg. 8 ontbr. (1 291.— in afl.)

Brieven onder No. 1993, aan het Bureau van dit Blad.

TE KOOP:

**HÜTTE, volledig 3 dln.
21e Aüflage.**

Brieven onder No. 1992, Bureau van dit Blad.

**GROG VAN
B. A. M. ARAK**

(zeer Oude Batavia-Arak)
de fijnste en meest verwarmende!

Techn. Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN JR.
Binnenwatersloot 33-35.

Een lijst van de verschenen deeltjes in de Serie
**Beknopte Handleidingen bij
het onderwijs aan de T. H.**
met de prijzen voor leden en niet-leden is voor
belangstellenden beschikbaar.

„AU FIGARO”

G. KIELA ☒ KAPPER

Oude Delft 166. Telefoon 624

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van DINERS

IN GOED VERWARMDE BUSSEN.

OUDE DELFT 120. ☒ CHR. F. RÜTER.

Heden ontvangen: een groote collectie

**DOOZEN OUD-HOLLANDSCH
BATAVO-POSTPAPIER**

van f 1,50 en f 1,65 per doos.

TECHN. BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR. BINNENWATERSLOOT 33

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
12 DECEMBER 1918. No. 7.

Oproep aan alle Studenten.

Nu de bekendmaking van het resultaat van onderzoek van de Euquête-Commissie nogmaals duidelijk deed uitkomen, dat de bestaande toestanden in de studentenwereld niet aan de behoeften voldoen, meenen eenige studenten-corpsleden en meisjesstudenten dat de tijd gekomen is voor het vormen van een geheel vernieuwde studentensamenleving, vernieuwd niet alleen door uiterlijke, maar vooral door een innerlijke hervorming, door hogere idealen van samenleving.

Wij sluiten ons geheel aan bij de idealen waarop zich o.a. reeds een groep Leidsche studenten van alle richtingen en overtuigingen vereenigd heeft, als afdeling der Praktisch-Idealisten-Associatie. Die beginselen luiden als volgt:

„Inplaats van ons te laten meeslepen door de bestaande sleur „en te laten verlammen door gewoonte, willen wij ons zelf blijven, „waar wij ons ook bevinden en steeds blijven streven naar de „volgende idealen:

„Wij willen de menschheid dienen inplaats van eigen eer en „voordeel na te jagen.

„Wij willen onze lagere natuur beheerschen, inplaats van haar „onbeteugeld te laten.

„Wij willen de innerlijke werkelijkheid der dingen onderscheiden „van hun uiterlijke schijn.

„Met alle gelijkgezinden willen wij in eenheid samenwerken om, „bezield door deze idealen een betere samenleving te vormen en wij zullen ons hierin door geen uiterlijke verschillen laten verdeelen.”

Wij willen geen nieuwe „vereeniging” vormen naast de reeds bestaanden; ieder onzer kan lid blijven, waar hij dat nu is, maar door het besef van saamhoorigheid zullen wij allen sterker staan en met meer kracht naar onze idealen in tegenwerkende omgevingen kunnen leven. Wij zullen van tijd tot tijd samenkomen als een groep gelijkstrevende werkers, teneinde door onderlingen omgang nader tot elkander te komen en te overleggen over onze verdere werkwijze en plannen, maar toch zal ons werk grootendeels liggen in het dagelijksche leven.

Daarom vertrouwen wij ook, dat geen werkelijk idealist zich door welke uiterlijke omstandigheden ook zal laten weerhouden, zich aan ons kenbaar te maken, maar tevens waarschuwen wij hen, die meenen een nieuwe beweging te zullen vinden, waaraan zij uit modesucht zouden willen meedoen, dat zij bij ons niet zullen vinden.

Sommigen zullen ons hervormingswerk abstract en vaag vinden; wij hopen te toonen, dat dit de meest concrete en reële wijze van hervormen is.

Onze namen plaatsen wij niet onder dezen oproep, daar wij willen, dat zij, die zich bij ons willen aansluiten, dit geheel onbeïnvloed zullen doen, zuiver en alleen op de idealen, die ons moeten vereenigen.

Allen, die deze inzichten deelen, noodigen wij uit om samen te werken teneinde een zelfstandige Delftsche Afdeling te vormen, en zich daartoe op te geven bij de voorl. Administratie P. J. A. Hertog Govertkade 8, Delft.

Bovendien zal een openbare bijeenkomst worden gehouden op Donderdag 12 December, 's avonds te 8 ure, in „Ons Huis”, Oude Delft 207, Zaal 3, alwaar de heer J. J. v. d. Leeuw, jur. doct., een inleiding zal geven over doel en werkwijze der Praktisch Idealisten Associatie en waar tevens gelegenheid zal zijn tot het stellen van vragen en het houden van besprekingen.

Belasting!

„Men kan van een kikvorsch moeilijk veeren plukken!”

Zoo juist krijg ik een aanslagbiljet thuis voor hoofdelijken omslag der gemeente Delft, met het dreigend verzoek een kleine zeven en veertig pop in de stadskas te storten.

Een oogenblik stond ik perplex en vervolgens kreeg ik aanvechting om alle ruiten bij den gemeente-ontvanger kapot te gaan slaan, maar aangezien dit laatste me van den wal in de sloot zou helpen, besloot ik het Studenten-Weekblad als veiligheidsklep voor mijn ergernisvolle gemoed te laten werken.

Zeven-en-veertig pop! Hoe dikwijls heb ik er niet naar gesnakt dergelijk groot bedrag te bezitten, vrij van beren, lommerdbriefjes en ploerterij-schulden! En als ik er nu maar kans toe zag, dan zou ik ze zoo maar zonder meer moesten afdragen aan den fiscus?

Maar dit is mijn grootste ergernis niet; immers ik ben vastbesloten om het daarover met den deurwaarder uit te vechten. Wat me meer hindert, dat is, dat deze aanslag op onze imaginaire duiten tevens een grove aanslag is op de billijkheid.

Wat is toch het geval? Het geheele ploertendom en orgeldraaiers-gilde leeft en teert op de studenten; wat zouden de boekhandelaren, diverse kappers en café's zijn zonder studenten? Om nu nog niet eens te spreken van tientallen klabakken, die hun bestaan aan de studenten te danken hebben en meerdere tientallen vrouwelijke „duizend week'ers”, die welvaren bij het aanwezig zijn van zooveel jongelui in hun stad!

Niettegenstaande al deze prestaties van studentenzijde, grieft de gemeente ons door een belasting te willen heffen, die spot met alle redelijkheid.

Wie is toch op het absurde idee gekomen om ons studiegeld als „salaris” te kwalificeeren? Zou het misschien de geldnood van

Delft zijn, die het bestuur der stad op dit lumineuse denkbeeld deed komen?

Maar alvorens tot dergelijke onbillijkheden over te gaan, zou het niet beter zijn als het stadsbestuur eerst eens wat leerde bezuinigen? Bijvoorbeeld als de subsidie-maniakken uit den gemeenteraad, hun manie, om alle mogelijke en onmogelijke vereenigingen te subsidieeren, eens wat gingen temperen, of stopten met het bouwen van peperdure centrale keukens na afloop van den oorlog?

Laten we hopen dat onze profs in den gemeenteraad onze fiscusbelangen zullen ten harte nemen!

LOE.

Als 't Herfst is

Als 't Herfst is weenen de luchten
Zij hebben donkere sluiers voor
Die al heen en weder vluchten.

Haar tranen vallen alom in het rond
In moe en mat geluiden
Zij boren gaatjes in den grond
En schuifelen tusschen de kruiden.

Als 't Herfst was ben ik naar buiten gegaan
en heb daar zeer lang in gepeinzen gestaan

Toen is het groot verdriet tot mij gekomen
Van uit de weenende luchten:
Als 't Herfst was leerde ik zuchten.

LK.

VEREENIGINGSLEVEN.

Delftsche Studenten Natuurwetenschappelijke Vereeniging „Christiaan Huygens”.

Maandag 16 December, 7.30 n.m., in de Bibliotheek der T. H.

LEZING door Prof. Dr. J. E. VERSCHAFFELTE,
over: „De physische eigenschappen der Röntgenstralen.”

M. DE BUSSY, Van Leeuwenhoeksingel 36.

Nederlandsche Christen-Studenten-Vereeniging Afdeling Delft.

Gewone Vergadering op Donderdag 12 December 1918, 's avonds 8 uur, in de Nutsspaarbank, Oude Delft 48.

Spreker: Ds. P. Stegenga van Amsterdam.

Onderwerp: Evangelisatie.

Electrotechnische Vereeniging.

Gewone Vergadering op Dinsdag 3 December 1918, in zaal β van het Natuurk. en Electrot. Laboratorium. Aanvang kwart voor 8 uur.

Spreker: Ir. E. J. F. Thierens.

Onderwerp: De Delftsche Electriciteitsfabriek.

EXCURSIE op Woensdag 4 December 1918 naar de Centrale van het G. E. B. te Delft.

Samenkomst des namiddags om 2 uur voor de Centrale aan de Nieuwe Laan.

Aan de Studenten van Nederland.

Het bestuur der Nederlandsche Zionistische Studenten Organisatie ontving door bemiddeling van het Joodsche Correspondentie Bureau een Protestmotie van de Joodsche Studenten van Weenen tegen de Pogroms in Polen, en een van gelijke strekking van de Joodsche Studenten uit Zwitserland, met verzoek op zoo ruim mogelijke schaal te publiceeren. Beide acties wijzen op de misdaad die Polen begaat aan de nieuwe idealen der menschheid, doordat het, nu zijn verlangen naar Nationale vrijheid is bevredigd en het staat aan het begin zijner Nationale herleving, den moed heeft een ander volk te verdrukken en naar zijn vernietiging te trachten;

en verder: hoe de massamoorden niet het werk zijn van ongedisciplineerde benden doch geschieden volgens een wel overwogen plan, ontworpen en uitgevoerd mede door Poolsche intellectueelen en niet in geringe mate door Poolsche Studenten. De Weenske resolutie wendt zich in het bijzonder tot de academische Jeugd der geheele beschaafde wereld, opdat deze in den geest van ware humaniteit hen in hun zwaren strijd steune.

Het bestuur der N. Z. S. O. verklaart zich geheel en al solidair met alle Joden, die in deze dagen nog hebben te dragen het leed dat de oude haat jegens het Joodsche volk over hen bracht, en verwacht dat ieder Student zich in zijn verachting voor wat in Polen jegens Joden misdreven wordt, volkomen zal aansluiten bij deze protesten van Joodsche Studenten uit het Buitenland.

Namens het Bestuur,

T. J. ROOD, ab-actis.

ONTVANGEN BOEKEN.

We ontvingen van de Nederlandsche Vereeniging „Schoonheid in opvoeding en onderwijs”, (secretariaat Bilderdijkstraat 78, den Haag), een overdruk uit het tijdschrift „Schoonheid en Opvoeding”, inhoudende een programma van schoonheidseischen voor scholenbouw. Dat programma is vastgesteld naar het praeadvies van een commissie van deskundigen waarvan o. a. Dr. Berlage lid was.

In het algemeen voldoen de nieuwe gebouwen der T. H. wel aan de gestelde eischen die meer bepaald op stadscholen betrekking hebben.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Aanvang Colleges en Oefeningen.

Prof. A. F. Gips heeft zijn colleges Maandag 2 December hervat.

De privaat-docent Mr. J. A. Veraart was door bijzondere omstandigheden verhinderd op Maandag 2 December college te geven. De colleges zullen Maandag 9 December a. s. worden hervat.

De hoogleeraar Dr. W. J. de Haas heeft Woensdag 11 December zijne colleges weder hervat.

Mededeelingen.

De Secretaris der Afdeling Algemeene Wetenschappen maakt bekend dat er na de Zomervacantie gelegenheid gegeven zal worden tot het afleggen van een tentamen in alle wiskundevakken, loopende over de stof van het eerste studiejaar. Er bestaat geen gelegenheid in een der wiskundevakken *afzonderlijk* tentamen af te leggen.

Nadere bijzonderheden betreffende tijd van aanmelding enz. zullen nader worden bekend gemaakt.

—o—

De Secretaris van de Afdeling der Weg- en Waterbouwkunde heeft aan hen, wier aangifte voor het a. s. Candidaats-examen door hem is ontvangen, daarvan mededeeling gedaan.

Mocht iemand, die zich heeft aangegeven voor dit examen, deze mededeeling niet hebben ontvangen, dan geve hij daarvan ten spoedigste kennis.

—o—

De Secretaris van de Afdeling der Weg- en Waterbouwkunde heeft aan hen, wier aangifte voor het a. s. Ingenieurs-examen door hem is ontvangen, daarvan mededeeling gedaan.

Mocht iemand, die zich heeft aangegeven voor dit examen, deze mededeeling niet hebben ontvangen, dan geve hij daarvan ten spoedigste kennis.

ADVERTENTIEN.

**Gemeubileerde Zit- en Slaapkamer
te huur gevraagd, tegen 1 Januari.**

Brieven franco onder No. 1996, Bureau van dit Blad.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., BINNENWATERSLOOT 33

Voorhanden: uitgebreide sorteering

Kalenders voor 1919

CORRESPONDENTIE.

Aan A. G. T. S. Uw stukje leek ons voor plaatsing niet geschikt.

Aan M. DE BUSSY. Zooals u bemerkt zult hebben is aan uw verzoek voldaan.

AGENDA.

DEN HAAG.

13 December. Kon. Schouwburg. 8 uur. Ned. Tooneel. Het Sprookje van den Wolf.

Geb. v. K. en W. 8 uur. Fransche Opera. Populaire Voorstelling. Faust.

Theater Verkade. 8 $\frac{1}{4}$ uur. Hofstad Tooneel. Vloermatten.

Princesse-Schouwburg. 8 uur. Pissuisse met zijn Gezelschap. Les fameux chanteurs des Rues.

Heden en volgende avonden: Residentie-Bioscoop, 8 $\frac{1}{4}$ uur. Alberts Frères; Bouwmeester-Theater. 8 uur, Oranje Hein; Scala, 8 uur, De Kermisklanten; Cabaret-Theater, 9 uur, Cabaret-Voorstelling.

ROTTERDAM.

Heden en volgende avonden: Casino, 8 uur, Nederl. Tooneelgezelschap, De Familie Hanneman; Concertgebouw Pschorr, 7 $\frac{1}{2}$ uur, Elite Heeren Orkest; Geb. v. K. en W., 7 $\frac{1}{4}$ uur, Variété; Circus-Schouwburg, 7 $\frac{1}{2}$ uur, Onder Valsche Vlag.

MEDEDEELINGEN.

„Practische Studie”.

De op 18 December a. s. bepaalde lezing door den heer E. A. van Genderen Stort is tengevolge van ziekte van dezen uitgesteld tot na de Kerstvacantie.

De Secretaris, M. DE BUSSY.

Voorhanden in den Technischen Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN JR. - Binnenwatersloot 33-35:

**HET KARNEN VAN DEN
OCEAAN DES TIJDS.**

Uit het Sanskriet-manuscript in het Engelsch vertaald door T. W. BAIN.

Uit het Engelsch vertaald en toegelicht door HENRI BOREL.

I. Koning Soeryakánta.

Een Hindoesche Liefdesgeschiedenis, geb. f 4,70

II. De Koningin v. den Dageraad.

Een Hindoesche Liefdesgeschiedenis, geb. f 4,70

Beide werkjes rijk geïllustreerd in zwart en in kleuren door RIE CRAMER.